
Викрадений трон
Домініони. Книга друга
Ебіґейл Оуен

ЕБІҐЕЙЛ ОУЕН

Викрадений трон

The Stolen Throne

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Оригінал: The Stolen Throne, Abigail Owen.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

ЧАСТИНА ПЕРША

1

Зламаний Тіньопривид

Ревен

Здавалося б, для Тіньопривида викрасти королеву нічого не варто.

Колись я вже викрав принцесу з цього самого палацу, і ніхто мене не зупинив, тож так *мало б* бути. Але це було до того, як сюди вселився Ейдолон, король Тиндри. Саме через нього я не дістаюся до неї непомітно, як дозволяє моя влада над тінню, а стою в забутій кімнаті нагорі темних сходів, що спускаються в підземну цистерну. Якби я скористався своїми тінями, він би дізнався.

Він мій творець, тож теж уміє ними користуватися.

— *Богине, допоможи мені*, — шепоче голос у темряві, і на одну важку секунду мені здається, що це вона.

Мерен.

Серце в мене оживає й рветься вперед, а я дослухаюся, чекаю, напружуюся, щоб почути цей голос знову. Щоб переконатися, що це справді була вона.

Нічого.

Подих надії, який я затамував, із хрипом виходить із грудей. Кого я обманюю? Мені так не щастить. До того ж до мене шепоче багато чого іншого. І здебільшого нічого доброго.

Не думаю, що це була одна з Тіней Ейдолона, тих розколотих, злих шматків королівської душі, які я ношу в собі. Тоді голос звучав би як мій власний, бо я теж одна з цих Тіней. Та, якій вдалося втекти. Та, що повстала проти нього.

Можливо, то був якийсь доведений до відчаю незнайомець, що кликав на допомогу. Я чую їх щоночі, їхні голоси долинають з усіх шести домініонів Нови: зневірені люди шепочуть у темряву благання, певні, що ніхто їх не почує, але тіні приносять їхні слова мені. Колись я їх знаходив (люди називали їх Зниклими) і забирав у безпеку Тіньолісу, щоб дати їм шанс на нове життя. Але Тіньоліс більше не безпечний. Я нікого не можу врятувати.

— *Жалюгідно.* — У моїй голові лунає новий голос. Цей я впізнаю, бо він іде зсередини. *Оце* одна з Тіней Ейдолона. — *Якщо ти не можеш урятувати їх, то чому зміг урятувати її?*

— Заткнися, — бурмочу я.

Від цього заводяться й інші Тіні. Їхні голоси в моїй голові зливаються й розпливаються, вони перекрикують одна одну. Ці мерзенні створіння, яких я ношу в собі, борються за владу щосекунди, щогодини, щодня. Якщо мій хиткий контроль послабне, Тіні радо поховають мою свідомість глибоко в гробниці з мого ж тіла і візьмуть гору. І хтозна, що вони робитимуть далі.

Стиснувши кулаки, я заганяю їх назад.

Спрацьовує. Поки що.

На щастя, Кейн, який спустився сюди разом зі мною, нічого цього наче не помічає. Він надто злий через те, що ми збираємося зробити.

В історії поганих ідей викрадення жінки, яку всі вважають королевою домініону Арид, просто з-під носа могутнього короля, з яким вона, як усі думають, одружена, та ще й без моєї сили, посідає перше місце.

Але нічого кращого ми не вигадали.

Я відмовляюся чекати бодай секундою довше, щоб витягти Мерен звідти. Я ховався й чекав цілу вічність, як мені здавалося, і кожну тягучу, болісну хвилину загоював рани, отримані в останній битві з королем. У битві, де я втратив Мерен.

На нас полювали всю дорогу, нам постійно доводилося тікати від Ейдолонових солдатів і вислизати з їхніх рук, кочуючи по всьому цьому клятому домініону. Майже кожна з пустель Ариду, з усіма їхніми барвами й краєвидами, бачила нашу строкату ватагу невдах. Королівські люди не знали спочинку.

Щоправда, у мене Тіні Ейдолона… і ще дещо, що йому потрібно. Він хоче це повернути.

Але в нього теж є дещо, що я хочу повернути.

Кейн, який стоїть поруч, невесело пирхає.

— Це ж жарт, так?

Я зціплюю зуби.

За весь цей час у пустелі нескінченний пісок і спека стали для мене уявленням про сьоме пекло. А після трьох тижнів дороги сюди вдвох, коли щодня бачиш перед собою Кейнову бридку пику, восьме, мабуть, саме таке.

— Якщо ти не помітив, я не дуже люблю жартувати.

Кейн щось бурчить собі під ніс і з сумнівом дивиться на чорнильну воду, в яку спускаються сходи.

— Давай уточнимо. Ти хочеш, щоб я тобі довірився і дозволив провести нас у палац уплав через підземний лабіринт, *темний* підземний лабіринт, яким ти проходив один раз.

Один. І того одного разу ти себе не контролював, нічого не бачив у цій чорноті, а дорогу знала тільки Мерен. Так приблизно?

Ми це вже обговорювали. І не раз.

— Так.

— Ні. — Він схрещує руки на грудях, і щелепа в нього вперто твердне.

Я дивлюся на Кейна важким поглядом. Йому трохи за двадцять, як і мені, він такий самий високий, як я, але худорлявіший, жилавий, бо виріс у пустелі. Чорне волосся. Майже чорні очі. Хлопець багато сміється, коли поруч немає ворогів. А для нього я здебільшого саме ворог.

У нас із ним… усе складно.

Мерен відправила нас до Кейна під захист. Він син зарифа Кейніса, що очолює зарифат Мандрівників, гордого кочового народу, якому в пустелі добре ведеться, і міг дати нам захист, якого більше ніхто не дасть. Тільки завдяки цьому чоловікові Зниклі, яких я намагаюся вберегти, сестра-близнючка Мерен Табра, яка формально і є справжньою королевою Ариду, і я досі живі. Кейн прихистив нас усіх, наражаючи на небезпеку власних людей.

Я мав би його поважати. Бути вдячним.

Я його терпіти не можу.

Я ненавиджу його, бо він знає Мерен майже все її життя і хоче її для себе. Я ненавиджу його, бо він мав із нею *роки*, роки, коли міг бачити її обличчя чи торкатися її, а я мав тільки її голос у темряві, що благав про інше життя, і кілька вкрадених тижнів, коли вона була поруч. Я ненавиджу його, бо знаю, що для неї він кращий за мене. Він міг би захищати її, плекати її, берегти. Вона могла б постаріти поруч із ним як його суджена.

А я… Я несу тільки смерть.

І не допомагає те, що всю дорогу сюди він тільки сумнівався в мені й сперечався зі мною. Його щастя, що я досі не змусив його зникнути. Я міг би. Я вже таке робив.

Моя влада над тінями водночас і благословення, і прокляття. Я можу змусити їх виконувати мою волю. Я ховаюся в них, подорожую ними, орудую ними як зброєю. А ще, коли втрачаю контроль, можу стерти з лиця землі все на кілька ліг довкола.

Але зараз нічого з цього як слід не виходить. Мені краще, ніж було, але я досі слабкий.

Кейн про це знає.

Тіні Ейдолона теж.

Темні кутки кімнати неспокійно ворушаться довкола нас. Кейн різко переводить погляд на мене, все його тіло напружене, готове боронитися.

Я змушую темряву завмерти. Проте він не розслабляється.

І правильно робить.

— А який насправді план? — підозріло примруживши очі, питає Кейн. — Звелиш своїм тіням мене втопити? Сховаєш моє тіло в темряві?

Такий у мене план? Ні. Хоч як це спокусливо.

Чи може так статися попри все? Можливо.

Пекла, кілька тижнів тому я ледь не вбив ненароком Кейнового батька, зарифа, через те що він не відпускав нас раніше рятувати Мерен.

Якби Кейн про це знав...

— У тебе є кращий спосіб потрапити всередину? — Я знаю, що немає.

У нього сіпається жилка на щелепі. Він ненавидить цей план, але кращого варіанта в нас немає. Нам треба непомітно

пробратися на територію замку, а скористатися для цього своєю силою я не можу.

Ми домовилися (тобто Кейн наполегливо наголосив, а я зрештою погодився), що мені не варто переносити нас тінню в палац і назад. Не тоді, коли це так мене виснажує. Не тоді, коли Ейдолон, найпевніше, це відчує, чекаючи, як павук у павутині.

Я бережу сили на той випадок, коли все піде шкереберть і нас доведеться швидко звідси забирати. А ймовірність цього висока. Не тільки в нас був час усе спланувати.

Місяці. Мерен у пастці з цим чудовиськом уже *кілька місяців*. Хтозна, які захисти він тут понаставив? І що він із нею зробив?

Табра пробула з Ейдолоном менше двох тижнів, і подивіться, на кого вона тепер схожа. Тане на очах. Схильна до жорстоких нападів. А що в Мерен те саме обличчя, мені аж надто легко уявити, що з нею сталося те саме.

До біса чекання.

Я уявляю, як запихаю Тіні короля в скриню з незнищенного каменю з важким віком. І запихаю туди ж усе, що відчуваю. Кожну сильну емоцію. Емоції небезпечні для такого, як я.

— Я йду. Хочеш, лишайся тут і чекай.

Кейн блискавично викидає руку, щоб зупинити мене, перш ніж я встигаю бодай перенести вагу вперед.

— Стривай.

— Що *тепер*?

Він випростується з вогником в очах, якому я не довіряю, і з самовпевненою усмішкою, яку я бачив аж надто часто.

— Взагалі-то... — Він піднімає руки, і його долоні світяться веселим жовтим світлом. Я тут не єдиний Імперіум (так називають людей, що народилися з даром від богинь), хоча він Гі-

лорае, а я Енфернае. Ще одна причина ненавидіти одне одного. Його світло відбивається від води, але проникає в тунелі лише на кілька футів.

Я схрещую руки на грудях.

— Від того, що ми бачитимемо, користі небагато. — Якщо я заведу нас не туди, важливіше буде, чим дихати.

Він не зважає на мене, зосереджується на воді, і та починає вирувати, ніби течія, що суне до нас із затоплених ходів. Рівень води в залі, де ми стоїмо, піднімається, вона підступає сходами вгору, і мені доводиться відступити, щоб не намочити черевики.

А тоді вода раптом розступається, і перед нами відкривається вузька стежка, якою можна пройти вниз сходами й далі в оголений коридор.

Я зиркаю на Кейна, а той знизує плечима.

— Краще, ніж тонути.

Хоч на щось він придатний. Його вміння добувати воду з найпосушливішого куточка пустелі за ці тижні не раз рятувало наші дупи. І зарифатові це теж знадобиться.

Ми з Кейном удвох спускаємося в темний тунель, з якого тепер скрапує вода, і натрапляємо перед собою на водяну стіну. Коли ми підходимо ближче, вода позаду нас рушає, ковзає стінами й стелею, не торкаючись нас, аж поки не змикається в нас за спинами і не замикає нас у такій собі бульбашці.

Кейн схиляє голову набік і дивиться на мене з виглядом людини, яка чогось чекає.

— Що? Хочеш, щоб я поплескав тебе по плечу за винахідливість?

— Не завадило б.

— Твоєму его допомога не потрібна.

— Що тут скажеш? Самовпевненість у мене в характері, так само як у тебе в характері бути придурком. — Тоді він серйознішає, у ньому зосереджується воїн. — Я не знаю, куди йду, а місця тут обмаль, тож усю воду я відсунути не можу. Лише стільки, щоб ми не загинули одразу, якщо ти нас заведеш не туди. Але повітря надовго не вистачить.

Удвох ми проходимо через цистерну, і, зауважу, сухими. Так, завдяки Кейнові. Довелося лише двічі звернути не туди, і якби ми пливли, то обидва рази загинули б. Ми визираємо крізь шпарину у дверях, що ведуть із цистерни нагору, на територію між зовнішнім і внутрішнім мурами палацу, де ходять патрулі, і чекаємо, засікаючи час між вартовими, як Мерен навчила Тінь, що керувала мною, коли показувала їй цей шлях до палацу.

Нарешті ми ризикуємо: біжимо відкритою смугою землі, що оточує палац, мов сухий рів, і яку тьмяно освітлює лише третій місяць, а тоді видираємося на внутрішній мур і зістрибуємо в королівський сад.

І тут ми це чуємо.

Музика. Сміх. Розмови. Досить далеко, щоб поруч із нами нікого не було, але все одно це велика проблема.

Пекла й прокляття.

— Свято, — шепочу я. Судячи зі звуків, неабияка подія.

Кейн якусь мить думає, а тоді кривиться.

— Піщані щури. Сьогодні в Мерен іменини.

Стривай. Її іменини *сьогодні*? Чудово. Просто чудово.

— І тобі не спало на думку про це сказати?

Він розводить рукою, обводячи все довкола.

— Мені було трохи не до того, щоб стежити за числами. А ти? Якщо ти так прошитий стрілою через неї...

— Прошитий стрілою?

— Так закоханий, що аж розум утратив.

Перш ніж я встигаю вдарити його тінню чи бодай заїхати йому в пику за таке, неподалік лунає крик.

— Гей!

Суто з інстинкту, навіть не кліпнувши, я наказую тіням за спиною вартового, який біжить на нас, схопити його й гепнути головою об стовбур дерева. Він падає на землю купою. Фіолетове сяйво моїх долонь одразу гасне.

Ми з Кейном обидва завмираємо, чекаючи, чи не здіймуть тривогу інші вартові, але в саду й далі спокійно.

— Мені треба було з ним розібратися, — бурчить Кейн трохи згодом.

З того, як місячне світло блищить на лезі його ножа, я розумію, що він був напоготові. Проте вибачатися я не збираюся.

Ми видираємося по стіні самого палацу до балкона. Замість повернути ліворуч, до колишніх покоїв Мерен і Табри, ми йдемо в протилежний бік і огинаємо ріг до ще ширшої тераси. Усі кімнати цього крила виходять на приватні балкони.

Принаймні через святкування іменин королеви люди в палаці відволіклися, а найімовірніше, зібралися в бальній залі, яка в іншій будівлі. От тільки Мерен теж там. Від самої думки, що на неї доведеться чекати, мені вже свербить під шкірою.

— *Випусти нас!*

Крик іде зсередини й розносить на друзки уявну скриню, в якій я замкнув Тіні.

Курва.

Я заводжу тремтячу руку за спину й стискаю кулак, це знак Мандрівників «стій», а сам борюся за контроль. Чорт. Я поховав Тіні так глибоко, що вони не мали б нічого бачити чи знати, де ми.

Але вони знають. Вони знають, що король близько. Наш *творець* близько.

Їхні крики, мов пощерблені леза, шматують мене зсередини, поки вони намагаються видертися назовні. Я знаю, що, якщо гляну вниз, побачу, як їхні обличчя випинаються з моєї шкіри, навіть під одягом. Сім пекел. Ейдолонові не треба мене шукати, це Тіні хочуть знайти *його*. Особливо зараз, коли я ослаблений. Одного разу я вже виступив проти Ейдолона, коли був фізично цілий… і програв.

Я ніяк не зможу зійтися з ним і вижити. Не сьогодні.

Треба вивести Мерен із палацу, перш ніж Ейдолон зрозуміє, що я тут. Тільки так усе вийде і нас не повбивають.

Кейн торкається мого плеча.

— Не треба. — Це слово вивергається в мене гарчанням, якого навіть я сам не впізнаю.

Гостре лезо ножа ковзає по шкірі на моєму горлі.

— Тільки скажи, — лунає біля мого вуха голос Кейна. Це не погроза. Це вбивство з милосердя.

І він не жартує.

Я підіймаю руку, і ніхто з нас не ворухнеться. Перш ніж ступити ще крок, я маю взяти себе в руки.

Я засуваю руку в нагрудну кишеню й проводжу пальцем по досконалому, гладенькому склу квітки, тієї, яку Мерен створила й подарувала мені однієї ночі в залитому місячним світлом лісі, коли ми вдавали, що ми удвох єдині люди на світі.

Я так близько. Хай мене чорти візьмуть, якщо я сьогодні дам Тіням перемогти.

Я роблю довгий, повільний вдих, запихаю до Тіней у скриню гризький страх, що вже запізно її рятувати, і насуваю на неї уявне віко, стримуючи зло.

— Я впорався.

Здебільшого.

Ніж не ворушиться.

— Певен?

Мерен, мабуть, не сподобалося б, якби я зіпхнув її найкращого друга з цього карниза.

— Так.

Ніж відривається від мого горла, але я помічаю, як Кейн і сам видихає. Я майже певен, що налякав його до смерті. За ці місяці він бачив, що буває, коли я втрачаю контроль. Частіше, ніж мені хотілося б визнавати.

Ми йдемо далі, аж поки не доходимо до найбільшого балкона, з якого до кімнати ведуть колони з алебастру, а не зі звичного чорного мармуру. Вони нагадують мені смуги смугастого вільхового грифа з рідних країв. Завіси розсунуті навстіж, наче на зухвалий виклик: хай лише хтось спробує щось утнути з цією королевою.

Це *мусить* бути кімната Мерен.

Тут пахне нею: свіжо, ледь чутно, чисто.

Усередині, за колонами, стоїть величезне ліжко під серпанковою сіткою, порожнє. Порожня й решта цієї до смішного розкішної кімнати, такої великої, що в ній помістився б невеликий будинок. Тут якось пусто. Холодно. Бездушно. Зовсім не схоже на Мерен. Вона, мабуть, ненавидить це місце. Почувається такою самотньою.

Це якщо вона не скорилася Ейдолонові, як її сестра.

— Доведеться чекати, — шепоче Кейн. — Десь, де нас ніхто не побачить.

Ми обоє озираємося. У цьому просторому, відкритому всім вітрам приміщенні мало де сховати одного з нас, не кажучи вже про двох. Принаймні я такого місця не бачу.

— Стривай. Таємна кімната, — каже Кейн. — Тут має бути така, правда?

Я розумію, про що він. У покоях, де Табра жила, коли була принцесою, був потаємний покій для Мерен, захованої близнючки. Королеви Ариду століттями, поколіннями ховають своїх молодших сестер-близнючок. Логічно, що й у покоях королеви має бути таке місце.

Ми розходимося, обмацуючи стіни, аж поки я не доходжу до ділянки, що виглядає такою самою суцільною, як решта, але, коли я натискаю на неї, потайна панель беззвучно відчиняється.

— Тут. — Я махаю йому, щоб підійшов.

Кейн хапає свічку.

Наче вона захистить його від Тіней, якщо ті вирвуться на волю. Чи від мене, якщо я ненароком утрачу самовладання. Але ми ось-ось замкнемося вдвох у тісній кімнатці, тож я вирішую цього не казати.

Перш ніж зачинити двері, я спиняюся й дивлюся через кімнату на прохід, що веде вглиб палацу. Туди, де святкує Мерен. Тепер, коли я тут, я не знаю, чи зможу змусити себе чекати. Вона так близько.

Я чекав місяцями. Місяцями мусив виявляти терпіння, якого, чесно кажучи, не маю. Місяцями задихався від жаху за неї, поки чекав, планував і молився богиням, щоб вона не була мертва чи щоб її не катували. Місяцями мені цідили новини про неї по краплі.

Не знаю, що я зроблю, коли нарешті її побачу. Сподіваюся, не втрачу голови й безпечно виведу звідси нас трьох. Але те, що я ледве змушую себе чекати в її кімнаті, поки вона повернеться, вже має бути попередженням.

Я зроблю що завгодно, вб'ю кого завгодно, пожертвую ким завгодно, і собою теж, аби дістатися до неї. Аби її вберегти.

Бо *вона* моя.

— Що ти робиш? — гаркає Кейн.

Я не відповідаю. Натомість зачиняю двері, і ми чекаємо.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/the-stolen-throne/